

de gamle, naar man ikke har kunnet gaa med til at vedtage det Lovforslag, som blev vedtaget her i Folketinget for nogle Dage siden, og ikke har turdet strække sig saa vidt, at man giver Kommunalbestyrelserne Frihed til at skønne over, om det er nødvendigt at yde indtil 30 Kr. i Brændselshjælp, tilmed da Forholdet var det, at Kommunalbestyrelserne selv skulde betale de tre Fjerdedele af Beløbet.

Overfor det ærede Medlem Hr. Kraghs Udtalelser om Venstres udmærkede Stilling i denne Sag vil jeg gerne have Lov til at sige, at jeg tror ikke, Venstre vil høste Paaskønnelse for det Standpunkt, de her har indtaget. Jeg tror ikke, at Kommunalbestyrelserne ude i Landet vil yde Venstre Paaskønnelse, fordi de vilde give dem Lov at bestemme over, hvordan de vil anvende deres egne Penge; det er der slet ingen Grund til for Kommunalbestyrelserne, for det antager jeg, de har Forstand til at tage Bestemmelse om selv, naar Staten ikke vil yde noget. Ydermere forekommer det mig, at Tiden er af en saadan Beskaffenhed, at den ikke opfordrer til at vælte yderligere Byrder over paa Kommunerne; det har det ærede Medlem Hr. Kragh jo opfordret til ved Omtalen af det Ændringsforslag, som har været stillet af Venstre i Landstinget, om, at Kommunerne skulde betale det hele, Refusionen fra Staten skulde bortfalde. Jeg tror ikke, at Tiden er til at lovgive i den Retning.

Ud fra hvilke Motiver de to ærede Partier tager deres Standpunkt, er jo noget vanskeligt at afgøre. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard fandt sig foranlediget til at staa op her og forsikre, at det ikke var af Valgskræk. Hvis han ikke havde gjort det, havde man maaske ikke troet noget saadant, men naar det ærede Medlem saadan staa op og forsikrer en Ting, som andre mener skal betragtes som selvfølgelig, faar man jo let en Anelse om, om ikke der skulde være noget om det alligevel, og naar vi nu ved, hvordan de to Partiers Stilling var til Lovforslaget, den Gang vi behandlede det sidst, at man stemte imod, at man pure afviste en midlertidig Lov paa dette Omraade, at man pure afviste Forslaget om Brændselshjælp til de gamle, naar man ikke kunde faa den ført ind paa selve Aldersrenteloven, saa forekommer det mig, at det ligger meget nær at tro, at det, at der er udskrevet Valg til Folketinget, ikke har været uden Betydning for de ærede Partiers Standpunkt.

Naar man læser den Betænkning, som er afgivet af Landstingets Udvalg, og ser,

hvad det konservative Folkeparti dér siger synes det mig, at det er en ejendommelig Stilling, de indtager. De siger nemlig, at Priserne paa Brændsel er stigende, de er stigende i en saadan Grad, at de aldersrentenydende faar mindre Varer for Pengene i Aar end i Fjor, og ud fra den Betragtning har det konservative Parti foreslaaet at nedsætte Brændselshjælpen fra 30 Kr. til 20 Kr. Det er vanskeligt for almindelige Mennesker at forstaa Logikken i et saadant Standpunkt; man maa overlade til det konservative Folkeparti, om de kan forklare det forstandige eller det logiske i det, men det ligger nær at antage, at Valget har bevirket, at de Konservative er gaaet med til de 20 Kr.

Og Valget har overfor Partiet Venstre bevirket, at de her i Folketinget indtager et negativt Standpunkt og siger: Vi undlader at stemme. Det er maaske det, det ærede Medlem Hr. Slebsager for nylig betegnede som et positivt Standpunkt, men det vil vist ogsaa blive vanskeligt at faa nogen til at forstaa det positive i et Standpunkt som det, Partiet Venstre her indtager overfor de gamle.

Imidlertid, ud fra den Betragtning, at lidet dog er bedre end intet, maa jeg anbefale at stemme for Forslaget, som det foreligger her til eneste Behandling.

Indenrigsministeren (Hauge): Det ejendommelige ved denne Sags Behandling i Rigsdagen er dette, at de to Ting, Folketinget og Landstinget, har indtaget saa højst forskellige Stillinger til det. Da Sagen var til Behandling her i Folketinget, afvistes det pure baade af de Konservative og af Venstre. De vilde overhovedet ikke have med Lovforslaget at gøre. Det var i enhver Henseende uforsvarligt, og deres Standpunkt var naturligvis stærkt paa- virket af den Agitation, der gennem lange Tider var ført i Pressen og paa Møder, gaaende ud paa, at nu skulde der skæres ned overalt; saa var det naturligvis vanskeligt nu, da der kommer et Forslag, der betød en forøget Udgift, at gaa med til det, og man saa sig nødsaget til i alt Fald foreløbig at tage Konsekvensen af den Politik, man havde ført i Sommerens Løb. De stemte imod Lovforslaget og ønskede det ikke henvist til Prøvelse i et Udvalg. Det var altsaa en glat Afvisning. Der var ganske vist nogle faa Medlemmer i begge Partier, der ikke vilde deltage i Afvisningen, ikke vilde stemme imod; de blev siddende eller vandrede ud.

Da Lovforslaget kom til Landstinget,